

Rozsudek Nejvyššího soudu ČSR ze dne 26.03.1973, sp. zn. 5 Cz 18/76, ECLI:CZ:NS:1973:5.CZ.18.1976.1

Číslo: 51/1977

Právní věta: Jestliže rozhodnutí o uložení kárného opatření veřejné důtky neobsahuje výrok o tom, jak bude zveřejněno, je třeba již z tohoto důvodu kárné opatření v řízení o jeho přezkoumání zrušit.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 26.03.1973

Spisová značka: 5 Cz 18/76

Číslo rozhodnutí: 51

Číslo sešitu: 9-10

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Odpovědnost kárná, Přezkum správních rozhodnutí, Rozhodnutí jiných orgánů, Rozhodnutí soudu

Předpisy: 65/1965 Sb. § 77 66/1965 Sb. § 7 54/1975 Sb. § 7

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 51/1977 sb. rozh.

Jestliže rozhodnutí o uložení kárného opatření veřejné důtky neobsahuje výrok o tom, jak bude zveřejněno, je třeba již z tohoto důvodu kárné opatření v řízení o jeho přezkoumání zrušit.

(Rozsudek Nejvyššího soudu ČSR z 26. 3. 1976, [5 Cz 18/76](#))

Rozhodnutím ředitele organizace n. p. M. bylo navrhovateli uloženo kárné opatření veřejné důtky podle ustanovení § 77 písm. b) zák. práce za porušení pracovní kázně, jehož se měl dopustit tím, že jako hlavní mechanik organizace předal dne 31. 5. 1971 vedoucímu slévárny do užívání brusku typu SB 75 (inv. č. 504512) bez technické dokumentace a bez popisu její údržby, aniž by zajistil provedení zkoušek po uvedení stroje do chodu s proměřením rychlosti otáček a nevystavil ani záznamník o provádění kontrol údržby, o prohlídkách stroje a o výměnách brusných kotoučů.

Navrhovatel podal dne 31. 8. 1973 ke komisi pro pracovní spory, zřízené u n. p. M., návrh na zrušení tohoto kárného opatření. Protože do třiceti dnů od podání návrhu nebylo vydáno rozhodnutí, postoupila komise pro pracovní spory k návrhu organizace věc okresnímu soudu v Šumperku, který rozhodnutí o uložení kárného opatření potvrdil.

Nejvyšší soud ČSR rozhodl o stížnosti pro porušení zákona, kterou podal generální prokurátor ČSR,

tak, že tímto usnesením soudu prvního stupně byl porušen zákon.

Z odůvodnění:

Podle ustanovení § 79 odst. 1 zák. práce (před jeho novelizací zákonem č. 20/1975 Sb.) mohlo být kárné opatření uloženo jen do jednoho měsíce ode dne, kdy se o porušení pracovní kázně organizace dověděla, nejpozději však do jednoho roku ode dne, kdy pracovník pracovní kázeň porušil. Je-li jednání pracovníka, v němž lze spatřovat porušení pracovní kázně, předmětem šetření jiného orgánu, počínala jednoměsíční lhůta pro uložení kárného opatření dnem, kdy se organizace o výsledku tohoto šetření dověděla.

Obě tyto lhůty, tj. jednoměsíční lhůta (tzv. subjektivní) a jednoroční lhůta (tzv. objektivní), jsou lhůtami propadnými (prekluzivními), jak výslovně stanoví § 261 odst. 2 zák. práce. Je proto nutno k uplynutí těchto lhůt přihlížet, i když to účastník řízení nenamítá (§ 261 odst. 2, věta druhá, zák.

Jak je patrné z odůvodnění rozhodnutí o uložení kárného opatření a jak vyplývá i z výsledků dokazování provedeného soudem prvního stupně, byl navrhovatel postižen kárným opatřením za porušení pracovní kázně, k němuž mělo dojít dne 31. 5. 1971. Bylo-li tedy navrhovateli uloženo kárné opatření až rozhodnutím ředitele organizace ze dne 31. 8. 1973, stalo se tak po uplynutí zmíněné jednoroční prekluzivní lhůty, což bylo důvodem ke zrušení kárného opatření (§ 81 odst. 3 zák. práce ve znění před novelizací zákonem č. 20/1975 Sb. a § 249 odst. 1 o. s. ř.).

Soud prvního stupně dále přehlédl, že rozhodnutí o uložení kárného opatření veřejné důtky neobsahuje výrok o tom, jak bude zveřejněno (§ 7 odst. 3 dříve platného vládního nařízení č. 66/1965 Sb. ve znění nařízení vlády ČSSR č. 60/1970 Sb.). /1/ I tento nedostatek sám o sobě byl důvodem ke zrušení zmíněného kárného opatření, poněvadž rozhodnutí o uložení kárného opatření veřejnou důtkou, které neobsahuje výrok o způsobu zveřejnění, není vykonatelné. Takovým postupem je také postiženému pracovníku odňata možnost proti způsobu zveřejnění se bránit. Z obsahu spisu je ovšem patrné, že veřejná důtka byla navrhovateli udělena na pracovní schůzi příslušného oddělení organizace dne 7. 9. 1973 bez ohledu na shora uvedený nedostatek i na odkladný účinek podání návrhu na zrušení kárného opatření ve smyslu ustanovení § 81 odst. 2 zák. práce (před jeho novelizací zákonem č. 20/1975 Sb.).

Soud prvního stupně pochybil i tím, že o návrhu na zrušení kárného opatření rozhodl rozsudkem a dal účastníkům i nesprávné poučení o možnosti podat odvolání.

Spory o návrzích na zrušení kárného opatření uloženého podle ustanovení § 77 zák. práce projednávají soudy v řízení o přezkoumávání rozhodnutí jiných orgánů podle ustanovení § 244 a násl. občanského soudního řádu; rozhodují proto formou usnesení, proti němuž není odvolání přípustné, neboť jde o řízení jednoinstanční (§ 250 odst. 1 o. s. ř.).

Z uvedeného vyplývá, že soud prvního stupně porušil svým rozhodnutím zákon v ustanoveních § 79 odst. 1 a § 261 odst. 2 zák. práce (ve znění před novelizací zákonem č. 20/1975 Sb.) v souvislosti s ustanoveními § 244 odst. 1, § 249 odst. 1 a § 250 odst. 1 a 2 o. s. ř.

1) Nyní § 7 odst. 3 nařízení vlády ČSSR č. 54/1975 Sb.